

ಶ್ರೀಮಾತೆಯನರೊಂದಿಗೆ

ಮೂಲ ಬಂಗಾಳಿ : ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದೇಶಾನಂದ

ಅನುವಾದ : ಸ್ವಾಮಿ ಜ್ಞಾನಯೋಗಾನಂದ

ಎರಡನೆಯ ಭಾಗ

ಜಯರಾಮಬಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಊಟವೆಂದರೆ ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಕುಟುಂಬದ ಊಟದಂತೆ — ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಕಡಲೆಪುರಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬೆಳಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನ, ಉದ್ದಿನ ದಾಲ್, ಪೊಸೊ (ಗಸಗಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಪಲ್ಯ), ಖಾರವಾದ ಒಂದು ಬಗೆ ಪಲ್ಯ, ಒಂದು ಬಗೆ ಹುಳಿ; ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಸೊಪ್ಪು ತರಕಾರಿ, ನಾನಾ ತರಕಾರಿ ಮಿಶ್ರಣದ ಪಲ್ಯ, ಕರಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳು. ಅನೇಕ ಸಲ ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಸಾಧಾರಣ ಯಾವಾಗಲೂ ಮೀನು ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೈಕೈ ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದಷ್ಟು ಕಾಲ ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಾವೇ ಅಡುಗೆಮಾಡಿ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಅವರು ಊಟಮಾಡುವಾಗ ಮುಂದು ಗಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಸನ, ಎಲೆ, ನೀರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿಡಬೇಕು; ಸ್ಥಳ ಅತ್ಯಂತ ಶುದ್ಧವಾಗಿ, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಲೋಟದಲ್ಲಿ ನೀರು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆಗಬಾರದು. ಎಲೆಯನ್ನು ಆಸನಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ ಮಧ್ಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಾಕಬೇಕು. ಆಸನವನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವೂ ಹಾಕಬಾರದು, ದೂರದೂರವೂ ಹಾಕಬಾರದು, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಅಂತರ ಸಮಾನವಾಗಿರಬೇಕು. ಬಡಿಸಲು ಆರಂಭವಾದಾಗ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಧುರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆಹ್ವಾನ ಶಿಷ್ಯಂದಿರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು — “ಮಗೂ, ಹೊತ್ತಾಯಿತು; ತುಂಬ ತಡವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಬೇಗನೆ ಬಂದು ಬಿಡಪ್ಪಾ, ಎಲೆಗೆ ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿಯಾಯಿತು, ಬಂದು ಊಟ ಮಾಡಪ್ಪಾ.” ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತುಸು ತಡವಾಗುತ್ತಿದೆ; ಹಿಡಿದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸದೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಎಲೆ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಸೆರೆಗಿನಿಂದ ನೋಣವನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಷ್ಯಂದಿರು ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ — ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಗಭೀರ ಆನಂದದ ಬೆಳಕು! ಮಧುರವಾದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಅವರು ಶಿಷ್ಯಂದಿರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಹೇಗಾಗಿದೆ?” ಕೆಲವರ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆ, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ದಾಲ್ ಮುಗಿದಿದೆ; ಕೆಲವರು ಕೆಲವೊಂದು ಪದಾರ್ಥಗಳ ರುಚಿ ನೋಡುತ್ತ, ಮಾತುಕತೆಯಾಡುತ್ತ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ತಾನೇ ಬಂದ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಭಕ್ತ-ಶಿಷ್ಯಂದಿರ ಜೀವದ ಅರಕೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರಸಾದ ಪಡೆಯಬಹುದೇ ಎಂದು.

ಏಪ್ರಿಲ್ 2019

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯ ಹೇಳಿ, ತಮಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಊಟ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅವರೆಂದರು: “ಈಗ ನೀವು ಕುಳಿತು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಊಟ ಮಾಡಿ, ನಾನು ಊಟ ಮಾಡುವುದು ತಡವಾದೀತು. ನಿಮಗೋಸ್ಕರ ನಾನು ಪ್ರಸಾದ ತೆಗೆದಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಖಂಡಿತ ನಿಮಗದು ಸಿಗುತ್ತದೆ!” ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ನ-ಹಾಲು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದಿಷ್ಟು ಪಲ್ಯ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಲಿನೊಂದಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡಿದರು. ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಭಕ್ತರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದರು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಶ್ರೀಮಾತೆ ನಗುಮುಖದಿಂದ ಹೇಳಿದರು, “ಮಗೂ! ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೋ! ಪ್ರಸಾದ ಬೇಕು ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ಈಗ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ತಿನ್ನು!” ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನ ಜೀವ ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿದಾಗ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೂ ಪರಮಾನಂದ! ಅಂತೆಯೇ ಹೀಗೂ ಆದದ್ದಿದೆ — ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರಸಾದ ಪಡೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ತುಂಬ ಆಗ್ರಹಪಡಿಸಿದ. ಆಗ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಒಂದು ಸಂದೇಶ (ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ) ವನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮೊದಲು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮುಂದೆ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ದೃಷ್ಟಿಭೋಗ ಮಾಡಿಸಿದರು; ಅನಂತರ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯಿಂದ ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದ ಮಾಡಿ, ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಆನಂದದಿಂದ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾ, “ಮಗೂ! ಪ್ರಸಾದ ತಿನ್ನು!” ಎಂದರು.

ಜಯರಾಮಬಾಟಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟಕ್ಕೆ ಚಪಾತಿ-ಪಲ್ಯ, ಬೆಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲು ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಚಪಾತಿ ತುಂಬ ರುಚಿಕರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಸ್ವತಃ ತಾವೇ ಗೋಧಿ ಹಿಟ್ಟು ಕೆಲಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತುಂಬ ಹೊತ್ತು ಹಿಟ್ಟನ್ನು ನಾದುತ್ತ ಅದನ್ನು ಮೆತ್ತಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕತ್ತಲಾದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಇಟ್ಟು, ಅದರ ಬಳಿ ಅವರು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು — ಅದು ಆರಿ ತಣ್ಣಗಾಗದಂತೆ. ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಶಿಷ್ಯಂದಿರಲ್ಲ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುವರು; ಸಾಯಂಕಾಲ ಅವರೆಲ್ಲ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜಪ, ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿ ಅವರ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ತಡವಾಗಿ

○ ಭಗವಂತ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ನೋಟದಿಂದಲೇ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ‘ದೃಷ್ಟಿಭೋಗ’ ಎಂದು ಹೆಸರು.

ದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಹಸಿವಾಗದು, ಆದ್ದರಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿನ್ನಲಾಗದು. ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಹಾಗೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದೀಪ ಮಿಣುಕು ಮಿಣುಕಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮುಂದೆ ಧೂಪ ಹಾಕಿ, ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ದೀಪವನ್ನು ಸಣ್ಣದು ಮಾಡಿ, ಶ್ರೀಮಾತೆ ಕಾಲು ಮಡಚಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಎತ್ತ, ಯಾವ ರಾಜ್ಯದತ್ತ ಸಂಚರಿಸುವುದೋ ಹೇಳಬಲ್ಲವರಾರು? ಎಲ್ಲವೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಬಿಡುವುದು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ನಾನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೆ ಹಾಗೂ ಹೂಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ತರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ನನಗೆ ತುಳಸೀದಳಗಳನ್ನು ತರಲು ಮರೆತು ಹೋಯಿತು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಬೇಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದರು, “ನೀನು ತುಳಸಿ ತರಲಿಲ್ಲ! ತುಳಸಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಪವಿತ್ರವೆಂದರೆ, ಅದನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದರೂ, ಅದನ್ನು ಅದು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು” ಎಂದರು. ನಾನು ತುಂಬ ದುಃಖಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೂಡಲೇ ತುಳಸೀಪತ್ರೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟೆ. ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ತುಳಸಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಮ್ಮ ಪೂಜೆ ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ನೆಲಕ್ಕೆ ತಲೆಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನಂತರ ತೀರ್ಥವನ್ನು ಕುಡಿಯುವಾಗ ಪೂಜೆಯ ನಿರ್ಮಾಲ್ಯದಿಂದ ಒಂದು ತುಳಸಿಯ ಎಲೆ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಬಿಲ್ವಪತ್ರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಜಯರಾಮಬಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು ಭಕ್ತದಂಪತಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದರು : ಅವರು ನಡೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ತುಂಬ ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಜೊತೆಗೆ ಅವರ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳು. ಒಂದು ಮಗುವಿಗೆ ಮಲೇರಿಯಾ ಜ್ವರ ಬೇರೆ. ಅವರು ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ — ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮನೆಯಿದೆ, ಅದರ ತುಂಬ ಜನ. ಅವರು ಎಲ್ಲಿ ತಂಗುವರೋ, ಎಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವರೋ! ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ! ಅಂತೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಅವರು ಬಂದಿರುವ ವಾರ್ತೆ ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಅವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದರು. ತಾವೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯ ವರಾಂಡದ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ವಾತ್ಸಲ್ಯಪೂರಿತವಾದ “ಬಾರಮ್ಮ” ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಆಕೆಯ ದುಃಖ, ವಿಷಾದ ಭಾವಗಳೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾದವು; ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಬಂತು, ಮುಖ ಅರಳಿತು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ದೃಶ್ಯವೇ ಬದಲಾಯಿತು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಲಗಿಸಲು, ಭಕ್ತರನ್ನು ಕುಳಿರಿಸಲು ಹಾಗೂ ಅವರು ವಿಶ್ರಮಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಚಾವೆ ಹರಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಅದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ,

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಲು ಔಷಧಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ತಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತವರಿನಲ್ಲಿ ಏನು ತಾನೇ ಅಭಾವವಿದ್ದೀತು? ಅಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಚವಾದರೂ ಏನು? ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಆ ಹೆಂಗಸು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನೆಯ ಉಳಿದ ಹೆಂಗಸರೊಂದಿಗೆ ಮನೆ ಸೊಸೆಯಂತೆ ತಂಬಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾಂಡೂಜಿ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಲು, ನೀರು ತರಲು ಹೊರಟದ್ದು ಕಂಡು ಬಂತು.

ಭಕ್ತದಂಪತಿಗಳು ಮರಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆ ಹೊರ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ, ನೆಟ್ಟ ನೋಟದಿಂದ ಅವರು ಮರೆಯಾಗುವವರೆಗೂ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕಣ್ಣಿಂದ ಮರೆಯಾದ ನಂತರ ಶ್ರೀಮಾತೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು ಒಳಬಂದು, ನಳಿ ನೀದಿಯ ಕೋಣೆಯ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಮಡಚಿ, ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಅತ್ಯಂತ ವಿಷಾದಭಾವದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಅವರು ಹಠಾತ್ತನೆ ನೋಡಿದರು — ಭಕ್ತ ದಂಪತಿಗಳ ಒಂದು ಅಡ್ಡಪಂಚೆ ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಅತ್ಯಂತ ದುಃಖಪಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಅವರ ಸೇವಕ ಶಿಷ್ಯ² ಅದನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು, ಮರಳಿ ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಅಲ್ಲಿಂದ ವೇಗವಾಗಿ ಹೊರಟ. ಇನ್ನೂ ಅವರು ಹೆಜ್ಜೆ ದೂರ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಪಂಚೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಶಿಷ್ಯನ ಮುಂದೆ ಅವರು ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ, ಅಡ್ಡಪಂಚೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಸಂತಸದಿಂದ ತಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ಶಿಷ್ಯ ಮರಳಿ ಬಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ವರದಿ ಮಾಡಿದ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು.

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಇನ್ನೂ ಅದೇ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಶೋಕದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಹೃದಯದಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಲು ಹೊರಗಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದ. ಹಠಾತ್ತನೆ ಅವನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ದುಃಖದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆತ್ಮಸ್ವರದೊಂದಿಗೆ ಆಳುವ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ — “ಅಯ್ಯೋ - ನನ್ನ ಮಗು, ನಾಳೆ ಅವಳಿಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು, ಬಟ್ಟೆ ಉಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸೀರೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪಾದೀತು, ತಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಅಂತ.” ಶಿಷ್ಯ ಆತಂಕದಿಂದ ಓಡುತ್ತ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತ. ಭಕ್ತ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಒದ್ದೆಯಾದ ಸೀರೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳನ್ನು ಪುಣ್ಯಪುಕುರ ಕೆರೆಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಲು ಹರಡಿದ್ದಳು. ಹೊರಡುವಾಗ ಅದು ನೆನಪಿಲ್ಲದೆ, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಇದುವರೆಗೂ ಹೃದಯದ ಒಳಗೆ ಅವಿತ್ತಿದ ದುಃಖದ ನಿಟ್ಟುಸಿರಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹೊರಬಂತು. ಅವರು ದುಃಖ

² ಸ್ವಯಂ ಲೇಖಕರು.

ದಿಂದ ಆಳತೊಡಗಿದರು. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬಕ್ಕೆ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು: “ಆ ಹುಡುಗಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳನ್ನು ಅದು ಹೇಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೋ!” ಅವಳ ಕರ್ಕಶ ಸ್ವರ, ಕಠೋರವಾದ ಮಾತುಗಳು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದುಃಖವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು. ಅವರು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು: “ಮರೆತು ಹೋಗುವುದಂತು ಸಾಮಾನ್ಯವೆ, ಅವಳಿಗಾದರೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಹೇಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗಿದೆ? ಒಂದು ರಾತ್ರಿಕೂಡ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇರುವಂತಾಗಲಿಲ್ಲ ; ಹೃದಯ ಬಿಚ್ಚಿನಾಲ್ತು ಮಾತನ್ನಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಶಿಷ್ಯ ಆ ಬಟ್ಟೆಬರೆಯತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಳಿನೀ ದೀದಿ ತುಸು ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದಳು, “ಈಗ ತಾನೇ ನೀನು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬಂದೆ. ಇನ್ನು ನೀನು ಹೋಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವರು ತುಂಬ ದೂರ ಹೋಗಿರುತ್ತಾರೆ!” ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸೀರೆಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ, “ತುಂಬಾ ದೂರ ಹೋಗಿರಲಾರರು, ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಅವರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇನೆ.” ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮುಖ ಅರಳಿತು, ಅವರು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, “ತುಂಬಾ ಬಿಸಿಲಿದೆ, ಮಗೂ. ಕೂಡ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದರು. ಆ ಭಕ್ತರು ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯ ಓಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸೀರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು — ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಲು ಸೀರೆಯನ್ನು ಹರಡಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ತರಲು ಮರೆತಿದ್ದಳು ಎಂಬುದಾಗಿ. ಅವಳು ನಾಚಿಕೆ, ವಿನಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು, ‘ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸೀರೆಯನ್ನು ತರಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ’ ಎಂಬುದಾಗಿ. ಶಿಷ್ಯ ಅವಳಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದುಃಖ ಹಾಗೂ ಆತಂಕದ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಅವಳು ಮೊದಲು ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ದಂಗಾದಳು; ಆನಂತರ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು ಅವಳ ದೇಹ ಪುಳಕಿತಗೊಂಡಿತು ಹಾಗೂ ಅವಳ ಹೃದಯ ಕರಗಿತು.

ಇಂಥ ಸಂಬಂಧ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯಂದಿರ ಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸಂಬಂಧ ಉಂಟಾಗುವುದು ಎಲ್ಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳ ಭೇಟಿಯಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ಪರ್ಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರಿಗೆ ಅದು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಬಹಳ ಕಾಲ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವನು ಮತ್ತೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಪಡೆದಂತೆ ಅದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರು, ಕೆಟ್ಟವರು ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಶಿಷ್ಯಂದಿರೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಸಮರ್ಥರಾದ ಶಿಷ್ಯಂದಿರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತಸಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಆನಂದ

ದಿಂದ, “ಅವನು ನನ್ನ ಮಗ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇ ರೀತಿ ಕೆಟ್ಟ ಶಿಷ್ಯರ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಅದು ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಬ್ಬರ ಮೇಲೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರೀತಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳು ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಕೂಡ ಅವರು ಯಾವುದೇ ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನವಾಸನದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಶಿಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗಿದ್ದ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಂದು ಘಟನೆ ಯೊಂದು ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದಿದ್ದ ಆ ಯುವಕ ಒಳ್ಳೆಯ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು, ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದಿದ್ದ ಹಾಗೂ ಗುಣಶಾಲಿ. ಆದರೆ ಅವನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ. ಅವನಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಭಕ್ತಿಯೇನೋ ಇತ್ತು ನಿಜ. ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಅವನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಉಳಿದ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಅದು ಸರಿಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬರದಂತೆ ನಿಷೇಧ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಿಗಾಗಿ ತುಂಬಾ ದುಃಖವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು, ನಿಜ. ಆನಂತರ ಹೇಳಿದರು, “ಮಗೂ, ನಾನು ಅವನ ತಾಯಿಯಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ‘ಬರಬೇಡ’ ಅಂತ ಹೇಳಲಾರೆ.” ಆ ಶಿಷ್ಯ ಬಂದು ಹೋಗುವುದು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಲಿಲ್ಲ. ಆ ಶಿಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಮೇಣ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ತಾನಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ.

ಒಂಭತ್ತು-ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ಗೋವಿಂದ ಎನ್ನುವವನು; ಜಯರಾಮಬಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನೆಯ ದನಕರುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ಸಲ ಅವನಿಗೆ ಮೈಕೈಯಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ತುರಿಕೆ, ಉರಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ನೋವು ತಡೆಯಲಾಗದೆ ಅವನು ಆಳತೊಡಗಿದ. ಹುಡುಗನ ಅಳುವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಗೋವಿಂದನನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ತಾವೇ ಬೇವಿನಸೊಪ್ಪು, ಅರಶಿನದ ಲೇಪ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಹುಡುಗನ ಕೈಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಹೇಗೆ ಅದನ್ನು ಲೇಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇ ರೀತಿ ಗೋವಿಂದ ಅದನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರೀತಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಆನಂದದಿಂದ ಪ್ರಪುಲ್ಲವಾಯಿತು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರ ಮಾತುಕತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಹುಡುಗ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಗನಲ್ಲ ಎಂದು ಯಾರು ತಾನೇ ಹೇಳಿಯಾರು?

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನೆಗೆ ಕೆಲಸದ ಆಳುಗಳು ಬರಲಿ, ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವರು, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಹೊರುವವರು ಬರಲಿ, ಅಂಬಿಗರು

ಅಥವಾ ಮೀನುಗಾರ-ಮೀನುಗಾರ್ತಿಯರು ಬರಲಿ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಕ್ತರಂತೆಯೇ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸ್ನೇಹ, ಪ್ರೀತಿಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕರುಣೆಯಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅವರ ಪ್ರೀತಿಯ ನೋಟವನ್ನು ಯಾರೂ ತಮ್ಮ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೂ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲೂ ಮರೆಯಲಾರರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದು ಮರೆತು ಹೋದರೂ, ದುಃಖ-ದುಮ್ಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೋಮಲವಾದ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿ ಮೇಲಕ್ಕಿದ್ದು ಬರುವುದು.

ಒಂದು ಸಲ ಒಬ್ಬಾಕೆ ಕೆಳವರ್ಗದ, ಶ್ರಮಜೀವಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಅವಳಿಗೆ ಸ್ನಾನ, ಊಟ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದ್ದರು. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ತುಂಬ ತಡವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಶ್ರೀಮಾತೆ, ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲೇ ತಂಗಲು ಹೇಳಿದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕೋಣೆಯ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ, ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಮಲಗಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು; ಅವಳಿಗೆ ಮಲೇರಿಯಾ ರೋಗ ಬೇರೆ. ತುಂಬ ದೂರದಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದಿದ್ದಳು ಆಕೆ. ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದು ತುಂಬ ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದಳು, ರಾತ್ರಿಹೊತ್ತು ಅವಳಿಗೆ ಯಾವುದರ ಪರಿವೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ; ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಳೆಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಎಂದಿನಂತೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಕತ್ತಲಿರುವಾಗಲೇ ಎದ್ದು, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಆಕೆಯನ್ನು ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರು. ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು? ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಎದ್ದು ಬಂದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಈ ದೀನ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳ ಅಪಮಾನ-ನಿಂದೆಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಯಿರಲಾರದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಳವಳವಾಯಿತು. ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಾದರೋ ಇನ್ನೂ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಾಳೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ಮೃದುವಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುತ್ತ, ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಅವಳಿಗೆ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಲು ಕಡಲೆಪುರಿ, ಬೆಲ್ಲ ಇವುಗಳನ್ನು ಸೆರೆಗಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತ, “ನೋಡಮ್ಮಾ, ನೀನು ಇನ್ನೂ ಬೆಳಗಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಎದ್ದು ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟರೆ, ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕಷ್ಟವಿರಲಾರದು” ಎಂದರು. ಅವಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಾವೇ ಆ ಕೊಳೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿದರು. ಸಗಣೆಯಿಂದ ಸಾರಿಸಿ ವರಾಂಡವನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸಿದರು, ನಂತರ ಚಾಪೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆದು, ಕೆರೆಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಲು ಹರಡಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಏನೊಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಒಬ್ಬಾಕೆ ಭಕ್ತೆ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಕೊಳೆ ಮಾಡಿದರು ಎಂದೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಘಟನೆಯ ವಿವರಗಳೆಲ್ಲ ತಿಳಿದುಬಂದವು.

(ಮುಂದುವರಿಯುವುದು)

ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ

ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಸುರೇಶಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್

ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಸುರೇಶಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಜಯಂತಿಯಾದ ೨೦೧೯ರ ಮಾರ್ಚ್ ೮ರಂದು ದೈವಾಧೀನರಾದರು ಎಂದು ತಿಳಿಸಲು ವಿಷಾದಿಸುತ್ತೇವೆ. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ಶ್ರೀಮತ್ ಸ್ವಾಮಿ ಯತೀಶ್ವರಾನಂದರಿಂದ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಸುಯೋಗ ಅವರದಾಗಿತ್ತು. ಬೆಂಗಳೂರು, ಚಂಡೀಗಢ ಆಶ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ನಂತರ ೧೯೭೨ರಿಂದ ೧೯೮೯ರ ವರೆಗೆ ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದು, ಮುಂದೆ ೧೯೮೯ರಿಂದ ೧೯೯೭ರ ವರೆಗೆ ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿಯೂ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು. ೧೯೯೮ರ ಬಳಿಕ ವಿಶ್ರಾಂತ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಬಿಳಿಗಿರಿ ರಂಗನ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಏಕಾಂತವಾಸ ಮಾಡುತ್ತ ಸಾಧನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ, ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಧೈಯಾದರ್ಶಗಳಿಗೆ ಜೀವನವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಒಬ್ಬರು ಹಿರಿಯ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ನಾವು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವರಿಗೆ ೯೦ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು.

ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆ ಅಮೋಘವಾದುದು. ಹಲವು ಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾಗಿದ್ದರು ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿ. ಬಡಜನರಿಗಾಗಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವ, ಅವರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸದಾ ನಿರತರಾಗಿದ್ದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಯವರು ತೋಟಗಾರಿಕೆ, ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಯನ ಮುಂತಾದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಸದಾ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಅವರ ಆಳವಾದ ಜ್ಞಾನಸಂಪತ್ತು, ಹಾಸ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆ, ವಿವೇಕಪೂರ್ಣವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಭಕ್ತರ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಹಾಗೂ ಹಿತೈಷಿಗಳ ನಡುವೆ ಮನೆಮಾತಾಗಿದೆ. ಪೂಜ್ಯರ ನಿಧನಕ್ಕೆ ‘ವಿವೇಕ ಪ್ರಭ’ ಪತ್ರಿಕಾ ಬಳಗವು ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದೆ.